

En Fallen Fader

Månegarm

Blickade upp i natten,
slagen och driven till marken.
Omtöcknad fylld av förbittring,
kunde ej se klart ...

Famlade bland tankar,
min själ bedriven.
Urdriven var min broderhälft,
hörde nattens barn ...

Hörde nattens barn ... mina barn.
Mina barn!

Medan regnet föll svalt,
ekade en förtvivlans sång,
över en fallen fader.
Sorg blev snart till vrede ...

Fångad i elden,
ingen väg ut,
hugg, slag och spe,
de band en själ, min vargbroder ...

Min vargbroder ... broder i blod.
Min vargbroder ... broder i blod.

Min vargbroder ... broder i blod.
Min vargbroder ... broder i blod.

Faller åter ner,
i böljande hav,
medvetandets dunkel,
tidlöst drivande gäck.

Röster av svek,
galdrar som ljuder,
från nidingars mun,
slitande smärtor,
separerad, bunden.

Ett vagt minne, att jag ... att jag lyfts upp.
I fjärran dunkel, en elds svaga sus ...

Min vargbroder ... broder i blod.
Min vargbroder ... broder i blod.
Broder i blod ...